

Ina stond wat terzijde en zag het aan. Het komt door den regen, dacht ze, en dan zijn we beiden vrouwen, zij jaloersch, en ik behaagziek. Maar zoodra Jack zich naar haar wendde om hulp, viel ze hem bij, voelde ook spontaan haar oude genegenheid voor Maud.

Dien middag liepen de vrouwen slenterend door het dorp, gearmd, en met even gebogen hoofden. De oude kerk was met klimop begroeid, en het kerkhof had een muur van hooge eiken.

— Je moet het ons vergeven, als we een beetje afgetrokken zijn; — dat Lilly weggaat, drukt ons, al willen we het elkaar niet zeggen. Vind je het dorp niet mooi? die kleine huisjes in een kring, en daar rondom heen de wijde velden. Ik woon hier zoo graag, en toch kan ik jou benijden: In de groote stad hoef je Venda niet af te staan.

Maud knikte. Ze dacht aan het meisje dat bij Marain was gekomen, zoo jong en zoo wilskrachtig, en dat ze dikwijls benijd had....

— We denken vaak dat een ander het beter heeft dan wij, maar wat weten we....

— Och ja.

Ze tuurden voor zich uit, hun gedachten werden loom en vaag.

De hooge boomkruinen stonden roerloos in de zilvernevelige lucht.

Ze wachtte op Jack in de gesloten kamer. Soms klopte haar hart, alsof haar bruidegom komen moest, en ze dacht aan oude verhalen, waarin de jongeling een monster dooden moet, voor hij de jonkvrouw krijgt. Dan glimlachte ze een beetje ongewis. — Vreemd, zei ze zichzelf, dat ik aldoor het gevoel houd, alsof we ons van het kind gaan ontdoen. Het lijkt ook op Kleinduimpje, want Lilly zal den weg niet terugvinden, alleen. Ze stond op en keek naar buiten; — er viel wat regen, onhoorbaar. Jack reed nooit snel, en misschien zou hij nu heel langzaam gaan. Als hij alleen aan het stuur zat, niemand hem afleidde, dan kreeg hij soms angst voor ongelukken. Ze vond het dwaas, dat hij het kind met den auto had willen brengen, 100 K.M., en dien langen weg weer terug, den zelfden dag, in het donker, — maar ze had hem niet weerhouden. Ze hoopte dat geen van de tuinjongens het hek van den inrit gesloten had; — hoe gemakkelijk kon een van hen het achter zich hebben dicht gegooid. 't Was lang geleden, dat ze de fluit van de fabriek hoorde; was ze sindsdien buiten geweest? regende het in den vroegen avond al? Ze liep terug naar de tafel, las staande een enkelen regel uit haar boek. — Maar Jack doofde de groote lichten, als hij het dorp door was, — en dan zou hij tegen het hek kunnen botsen. — Nu was ze in de hal, sloeg een shawl om. Buiten was de grond week en kil. Het hek zal wel open zijn, dacht ze, maar ik kan me toch overtuigen, en ze citeerde een zinnetje van Bennett: It's always safe to be on the safe side. — Ja, kijk, de beide helften weken